

עבודת סיכום קורס על בסיס הסרט "כוכבים על פני האדמה"

ברצוני להתייחס לספור של הסרט, הסרט "כוכבים על פני האדמה" פותח בחלקו הראשון בתיאור ילד, העונה לשם אשיאן, אשר מתפרש כילד מופרע אשר איננו מעוניין בהשקעה בלימודים. כתוצאה מכך הוא מחפש כל מיני עילות על מנת להתחמק מהלימודים ולהפריע למהלכי השיעור. בנוסף ילד זה מסתבך כל הזמן בצרות, וזאת מפני שהוא עוסק בדברים ילדותיים וטפלים ומחפש את החיים הקלים ולעשות שטויות במקום להשקיע בדברים רציניים כגון לימודיים וכן להיות ממושמע להוריו ומוריו.

בעקבות זאת הוריו מגיעים לכלל החלטה לשלוח אותו לבית ספר פנימייתי בעל סטנדרט גבוה וזאת בתקווה שיכניסו אותו אל התלם. בשלב ראשון, גם באותו בית ספר הוא נתפס כילד מופרע, שאיננו לומד וגורם לבעיות משמעת בכיתה.

בשלב מסוים נכנס לכיתה מורה חדש, בעל גישה שונה ולא לגמרי קונפורמיסטית, הוא מגיע על רקע מורה לאומנות.

מורה זה בעל רקע טיפולי, עוסק גם עם ילדים בעלי קשיים שונים, חלקם בעלי A.S.D.

גם הוא בשלב ראשון איננו מצליח להבין לחלוטין את אשיאן, אולם בהמשך בעקבות שיחות עם חברו של אשיאן, הוא מתחיל להבין שישנה בעיה מהותית יותר. הוא מחליט לבדוק את מחברותיו של אשיאן ומזהה כי הוא סובל מלקות למידה המכונה דיסלקציה.

בעקבות הבנה זו, הוא יוזם פגישה עם ההורים, שם הוא נחשף לכך שהאב מקובע בתפיסה כי הילד מופרע ואיננו רוצה ללמוד, וכי ההכרזה כי לאשיאן יש בעיה מהותית ואיננו מנסה להתחמק, נתקלת באטימות מצד האב, וחוסר מוכנות לקבל כי לילדו יש בעיה.

באותו מפגש המורה נחשף לעבודות אומנות של אשיאן, ומגלה בו כשרון יצירתי יוצא דופן.

המורה חוזר לבית הספר, ומחליט לבצע שינוי תודעה אצל אשיאן, וזאת על ידי יצירת שינוי תפיסה ביחס לאנשים בעלי לקות, והצגת אנשים שונים אשר סבלו מתדמית שלילת בעקבות קשיים שהיו להם, אולם בהמשך נתגלו כבעלי כשרון ייחודי והצליחו לחולל שינויים גדולים ולהפוך לדמויות נערצות.

המורה אף מספר לאשיאן, באופן אישי, על כך שהוא שגם הוא היה בעבר בעל לקות וסבל מחוסר אמון ובעזרת עבודה ואמונה הגיע להישגים וכיום הוא מורה. באופן זה הוא נוטע תקווה בילד, כדוגמא אישית וגם יוצר מכנה משותף בין שניהם.

בנוסף המורה מבקש מההנהלה לשנות גישה כלפי אשיאן, ולתת לו הזדמנות לעבוד עם הילד כדי לקדם אותו. הוא מציג בפני המנהל, אשר הוא דמות קונפורמיסטית, ואשר דואג גם לשם המוסד, את היכולות של אשיאן, ומקבל ממנו אישור לבצע את התוכנית שלו.

המורה ניגש לעבודה, ומתחיל לבנות תהליך של אמון עם אשיאן, וכן מתחיל ליישם עליו טכניקות שונות ללמידה, אשר נועדו לייצור דרכים שונות לזכור את ההבדלים בין האותיות השונות וכן לאמץ פרקטיקות למידה שונות.

במקביל המורה ממשיך להעצים את אשיאן, על ידי הפניית תשומת הלב ליצירות שהוא עושה, ובכך הוא הופך אותו גם להיות יותר מקובל חברתית.

בהמשך, האב נכנס לתמונה ומבקש לעדכן את המורה כי הוא ואשתו כן מתעניינים בבן שלהם, וכי אשתו בדקה את נושא הדיסלקציה. המורה מעמת את האבא עם הצורך של הבן שלו להרגיש חום ואהבה. האב עדיין חסום כלפי הבן שלו ולא מצליח להביע את זה, אך עוזב בסערת רגשות את המקום בדרך הוא רואה את בנו מנסה לקרוא שלט על הקיר, נעצר ועומד בדילמה ולבסוף מסתלק משם בלי שבנו ישים לב.

בהמשך המורה יוזם תחרות ציור בית ספרית, על מנת לבחור את התמונה שתציג את בית הספר. בתחרות זו, המורה יוצר ציור מיוחד של אשיאן, ובמקביל אשיאן מצייר יצירה מיוחדת משלו. אשיאן נתקל ביצירה של המורה, ונמצא בסוג של הפתעה וסערת רגשות.

בשלב הכרזת הזוכים, המנהל מודיע כי הייתה התלבטות בין שני ציורים, אחד של המורה והשני של אשיאן. אולם אשיאן נבחר לבסוף, לקול תשואות כל תלמידי בית הספר.

אשיאן עולה לבמה, כולו נרגש ומתקשה להביע את רגשותיו, ומקבל מחווה מאחת מהשופטים ומהמנהל. מרוב התרגשות ומתחשות אובדן הוא רץ לחבק את המורה, שייתן לו תמיכה.

בסוף השנה, הוריו של התלמיד מגיעים, ומקבלים עדכונים על כל המתרחש, הם מתרגשים מאוד, והאב פורץ בבכי כאשר הוא רואה את ההישגים שבנו הגיע אליהם ואת התשבחות מהמורים השונים.

כאשר אני בא לנתח את המתרחש לכל אורך הסיפור, ברמת המקרו מתרחש כאן עימות בין העולם הפורמלי והמקובע, אשר מתייחס לתהליך הלימודים, כתהליך של פס ייצור. הייחס לכולם הוא אותו דבר, כולם לבושים אותו דבר, יושבים באותה צורה, וגם היחס אל היכולות שלהם הוא יחס שכולם בעלי אותם יכולות.